

Sygn. akt III AUa 1058/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górską (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Karolina Popowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 r. w Szczecinie

sprawy K. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 września 2013 r. sygn. akt VI U 697/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonej K. A. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO del. Beata Górską SSA Barbara Białecka SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

Sygn. akt III AUa 1058/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18.03.2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w S. odmówił K. A. uchylecia decyzji z dnia 05.12.2011 r.

w części w jakiej zawieszala na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2013 roku, poz. 1140, ze zm.) - zwaną dalej ustawą emerytalną - prawo do emerytury za okres od 1.10.2011 r. do 21.11.2012r.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczona wniosła:

- o jej zmianę poprzez uchylenie decyzji z 05.12.2011r. w części w jakiej zawieszala ona prawo do emerytury za okres od 1.10.2011 roku do 21.11.2012 roku,
- zobowiązanie organu rentowego do podjęcia wypłaty zaległej emerytury za wskazany okres wraz z odsetkami ustawowymi za zwłokę,
- ewentualnie, o uchylenie zaskarżonej decyzji i przyznanie zwrotu kosztów procesu.

Ubezpieczona podniosła, że nabyła prawo do emerytury w chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego, a organ rentowy od 1.10.2011r. na podstawie art. 103a ustawy emerytalnej zawiesił jej wypłatę świadczenia emerytalnego. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. K 2/12, stwierdził jednak niezgodność z Konstytucją RP art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy emerytalnej w zakresie jaki odpowiada sytuacji ubezpieczonej. Ubezpieczona domaga się zatem wypłaty zaległego świadczenia, poczynając od dnia 1.10.2011r., wraz z odsetkami ustawowymi.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27.11.2012r., sygn. K 2/12, wszedł w życie w chwilą jego opublikowania w Dzienniku Ustaw, tj. od dnia 22.11.2012r., i dopiero od tego dnia przepis art. 103a ustawy emerytalnej utracił moc. Poza tym, wyrok Trybunału nie wywiera skutku prawnego z mocą wsteczną, a zatem nie ma zastosowania do okresu przypadającego przed dniem 22.11.2012r. Z tych przyczyn więc nie można uwzględnić odwołania ubezpieczonej.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17.09.2013 roku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że podjął wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 1.10.2011r. do 21.11.2012r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 26.12.2012r. do dnia zapłaty (pkt I) i oddalił odwołanie w pozostałej części (pkt II orzeczenia).

Z ustaleń Sądu I Instancji wynika, że K. A. , urodzona (...), jest od dnia 1.02.2005r., w tym także po dniu 1.10.2011 roku, nieprzerwanie zatrudniona na podstawie umowy o pracę w Urzędzie Miasta w S.. Ubezpieczona na podstawie decyzji ZUS z dnia 20.05.2009 roku nabyła prawo do emerytury od dnia 01.05.2009r. Organ rentowy decyzją z dnia 5.12.2011 r. wstrzymał jej z urzędu wypłatę świadczenia emerytalnego, poczynając od 1.10.2011 roku, wskazując za przyczynę wstrzymania fakt kontynuowania przez ubezpieczoną zatrudnienia u dotychczasowego, pracodawcy, tj. tego, u którego była zatrudniona bezpośrednio przed nabyciem emerytury, a za podstawę prawną rozstrzygnięcia przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726).

Wyrokiem z 13 listopada 2012 roku Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r., poz. 1285.

W dniu 23.11.2012 roku ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wypłacenie zawieszanej emerytury.

Na podstawie decyzji z dnia 16.01.2013r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 22 listopada 2012 roku, tj. od dnia, w którym został opublikowany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. Zakład ustalił stały termin płatności emerytury, tj. 25 dnia każdego miesiąca.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie istotą sporu było ustalenie, czy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wywołuje skutki prawne wyłącznie do zdarzeń przyszłych, czy wywołuje skutki także do stanu sprzed publikacji, czy ogłoszenia wyroku, a zatem sytuacji prawnej ubezpieczonej. W przypadku ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8.01.2009r. do 31.12.2010 roku świadczenie emerytalne było wypłacane, mimo kontynuowania przez nich zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego wykonywali bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, bowiem nie obowiązywały w tym zakresie żadne ograniczenia. Zdaniem Sądu meriti obecnie

- w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego – trzeba więc uznać, że prawo do wypłaty emerytury dla tej grupy ubezpieczonych zostało zachowane. Brak było bowiem podstaw do zawieszenia przez organ rentowy prawa do emerytury i to od momentu wejścia w życie niekonstytucyjnego przepisu, tj. od dnia 1 października 2011 r., nie zaś od daty utraty mocy przepisów wskazanych w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, sygn. K 2/12. Odpadła podstawa prawna wstrzymania wypłaty świadczenia, a zatem zasadne okazało się żądanie wznowienia wypłaty od 01.10.2011r. do 21.11.2012r.

Odnośnie żądania odsetek od dnia 1.10.2011 roku, Sąd wskazując na art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, wyjaśnił, że obowiązek zapłaty odsetek nie powstaje w razie opóźnienia w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia, za które Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności. Zakład Ubezpieczeń Społecznych popada w zwłokę, jeżeli miał możliwość ustalenia prawa do świadczenia lub wypłaty w określonej wysokości, a nie wykonał swego obowiązku wobec świadczeniobiorcy, mimo upływu 30 dni od tej chwili.

Skoro organ rentowy zobowiązany był do stosowania wówczas obowiązujących przepisów, to do czasu opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 roku, tj. do dnia 22.11.2012 roku, nie można mu przypisać nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa materialnego (tak również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7.04.2010r., sygn. I UK .345/09). Organ rentowy powinien był jednak w terminie 30 dni, licząc od dnia 22 listopada 2012 roku, wydać decyzję zmieniającą decyzję z dnia 12.10.2011 roku, zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. Skoro jednak data wypłaty świadczenia emerytalnego przypadła na dzień 25 każdego miesiąca to organ pozostaje w zwłoce od 26.12.2012 roku.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zatem zaskarżoną decyzję w sposób powyżej wskazany, tj. nakazując wypłatę emerytury ubezpieczonej od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku z ustawowymi odsetkami liczonymi od 26.12.2012 roku do dnia zapłaty (punkt I sentencji wyroku) i oddalił odwołanie w pozostałej części (punkt II sentencji wyroku).

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy w części, tj. w zakresie dotyczącym daty, od jakiej Sąd przyznał ubezpieczonej prawo do dalszej wypłaty zawieszony emerytury. Apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art.28 w zw. z art. 103a ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U nr 257 poz.1726 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt.2 ustawy z 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw poprzez przyjęcie, że przepis art. 28 powołanej ustawy był niekonstytucyjny w dacie wydania zaskarżonej decyzji mimo treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, a tym samym przyznanie ubezpieczonej prawa do dalszej wypłaty emerytury od chwili

jej zawieszenia tj. od 1.10.2011 r.

Apelujący podniósł, że wyroki Trybunału Konstytucyjnego wchodzą w życie

z dniem ich ogłoszenia, chyba, że Trybunał określi inny termin utraty mocy obowiązującego aktu prawnego, co jednak nie miało miejsca w przypadku wyroku

z dnia 13.11.2012r., w sprawie o sygn. K 2/12, ergo niekonstytucyjne przepisy utraciły moc dopiero z dniem opublikowania wskazanego wyroku i dopiero też od tej daty można podjąć wypłatę zawieszony emerytury.

Mając na uwadze powyższą argumentację apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie ubezpieczonej prawo do dalszej wypłaty emerytury dopiero od dnia 22.11.2012r.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania za instancje odwoławczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy, wbrew zarzutowi apelacyjnemu, nie naruszył prawa materialnego i zapadłe rozstrzygnięcie jest prawidłowe.

Sąd Apelacyjny podziеляjąc ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji przyjął je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności

ich ponownego szczegółowego przytaczania. Prawidłowo zostało ustalone,

że ubezpieczona nabyła prawo do emerytury w dniu 01.05.2009r., a zatem w okresie kiedy nie obowiązywał uchylony z dniem 8.01.2009r. przepis art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, a nadto nie wszedł w życie przepis o tożsamym brzmieniu art. 103a cyt. ustawy. Zmiana regulacji polegająca na uchyleniu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej z dniem 8 stycznia 2009 r. na mocy art. 37 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r.

o emeryturach kapitałowych (Dz. U., nr 228, poz. 1507) spowodowała,

że od dnia 8.01.2009 roku treścią ryzyka emerytalnego stało się tylko osiągnięcie odpowiedniego wieku i stażu ubezpieczeniowego, bez konieczności rozwiązania przez ubezpieczonego dotychczasowego stosunku pracy, w celu uzyskania świadczenia emerytalnego. Ten stan rzeczy obowiązywał do dnia 31.12.2010 r., ponieważ od dnia następnego wszedł w życie przepis art. 103a ustawy emerytalnej, dodany do ustawy emerytalnej na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., (ponownie) znoszący możliwość pobierania emerytury bez rozwiązywania umowy

o pracę z dotychczasowym pracodawcą, na rzecz którego była wykonywana praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Należy podnieść,

że niekonstytucyjna regulacja art. 103a cyt. ustawy emerytalnej, potwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, opubl. w OTK-A 2012/10/121, Dz.U 2012r., poz. 1285, lex nr 1227132, dotyczy tylko tych osób, na które nałożono obowiązek rozwiązania stosunku pracy

z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa

do emerytury - a które nabyły prawo emerytalne w okresie kiedy wskazany obowiązek nie istniał, tj. od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 r. Zgodnie

z wyrokiem Trybunału, w przypadku ubezpieczonej, która nabyła prawo

do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., w okresie, kiedy nie istniał obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu realizacji prawa

do emerytury, nie można było zawiesić wypłaty należnego świadczenia z tego tylko powodu, że doszło do nie rozwiązania umowy o pracę. Od samego początku i przez cały okres brak było podstaw do zawieszenia ubezpieczonej wypłaty emerytury,

a nie tylko – jak tego chciałby organ rentowy - od daty opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw. Istotnie też, Trybunał nie wskazał, aby przepis art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2012r. tracił moc od daty ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw. Z chwilą ogłoszenia wyroku jedynie potwierdzono niekonstytucyjność przyjętej przez ustawodawcę regulacji prawnej.

Sąd Apelacyjny podziela przy tym pogląd prawny Sądu Apelacyjnego w Lublinie,

że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niezgodność aktu normatywnego lub jego części z Konstytucją, wchodzące w życie z dniem ogłoszenia, mają skutki retrospektywne, tj. działają wstecz (zob. wyrok z dnia 6.04.2006r., sygn. III AUa 996/05, OSA 2008r. nr 3, str. 6, LEX nr 357749, wyrok z dnia 16.01.2013r. LEX nr 1264372). Należy podkreślić, że także w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd prawny o skuteczności wyroków Trybunału Konstytucyjnego

ex tunc, a zatem z mocą wsteczną (zob. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 99/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 79, uchwały z dnia 23 stycznia 2001 r., III ZP 30/00, OSNP 2001, nr 23, poz. 685, z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, z dnia 23 stycznia 2004 r. III CZP 112/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 61, z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81 i z dnia 19 maja 2006 r. III CZP 26/06, OSNC 2007, nr 3, poz. 39 oraz wyroki z dnia 10 listopada 1999 r., I CKN 204/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 94, z dnia 19 grudnia 1999 r., I CKN 632/98, niepubl., z dnia 19 kwietnia 2000 r., II CKN 272/00, niepubl., z dnia 15 stycznia 2003 r. IV CKN 1693/00, niepubl., z dnia 9 października 2003 r.,

I CK 150/02, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 132, ze sprost. OSNC 2004, nr 10, s. 131,

z dnia 29 października 2003 r., III CK 34/02, OSP 2005, nr 4, poz. 54, z dnia

30 września 2004 r., IV CK 20/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 161, z dnia 26 listopada 2004 r., V CK 270/04, niepubl., z dnia 12 stycznia 2005 r., I CK 457/04, niepubl.,

z dnia 7 października 2005 r., II CK 756/04, "Monitor Prawniczy" 2005, nr 21,

s. 1027, z dnia 14 września 2006 r., III CSK 102/06, niepubl., z dnia 15 czerwca 2007 r., II CNP 37/07, niepubl., z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 315/07, niepubl., z dnia

19 czerwca 2008 r. V CSK 31/08, OSNC-ZD 2009, nr 1, poz. 16, z dnia 20 maja 2009r., I CSK 379/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 172 i z dnia 10 grudnia 2009 r., III CSK 110/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 82, a także postanowienia z dnia 7 grudnia 2000 r., III ZP 27/00, OSNAPUS 2001, nr 10, poz. 331 i z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 272/03, niepubl.). Przedstawione w tych orzeczeniach stanowisko aprobuje Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie. Od zasady skuteczności wyroku Trybunału Konstytucyjnego ex tunc istnieją co prawda wyjątki mające podstawę w przepisach Konstytucji, ale nie zachodzą one w okolicznościach niniejszej sprawy. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., sygn. II CSK 335/10, Biuletyn SN z 2011, nr 4, s. 8), wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie jest skuteczny ex tunc, również w takim zakresie, w jakim naruszałoby to zasadę ochrony praw słuszenie nabytych (art. 2 Konstytucji RP). A conrario, w przypadku przyznanej emerytury, a ściślej przyznanego prawa do emerytury, wskutek spełniania przez ubezpieczoną wszystkich ustawowych przesłanek, według stanu prawnego obowiązującego na dzień wydania decyzji,

a więc w sytuacji prawa słuszenie nabytego, ochrona realizacji tego prawa, czyli wypłaty, rozciąga się na cały okres. Charakterystyczny przykład wyłączenia skuteczności ex tunc wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynikający z odroczenia utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu (art. 190 ust. 3 Konstytucji), nie dotyczy niniejszej sprawy i nie może być tłumaczone inaczej niż jego pozostawienie przez oznaczony czas w porządku prawnym i oznacza, że Trybunał Konstytucyjny, mimo stwierdzenia niezgodności aktu z przepisami wyższego rzędu, działając w granicach kompetencji, utrzymuje w mocy normę prawną. Do wskazanej wyroku Trybunału Konstytucyjnego daty utraty mocy obowiązującej przepis musi być uznany za zgodny z Konstytucją RP, a tym samym wyłączony jest skutek retrospektywny takiego wyroku (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, z dnia 24 stycznia 2004 r., III CZP 112/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 61 i z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 28/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 31 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

14 listopada 2008 r., V CZ 73/08, nie publ.). Trybunał Konstytucyjny wyraźnie

zaś wskazał, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., a zatem wyraźnie wskazano na niekonstytucyjność przyjętego przez ustawodawcę rozwiązania do stanu przeszłego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało przyjąć, że wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne i utrata mocy obowiązującej zakwestionowanych nim przepisów art. 103 a ustawy emerytalnej w związku z art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw nastąpiła od daty

ich uchwalenia i po okresie vacatio legis wejścia w życie. Realizacja prawa do emerytury nie była uzależniona od rozwiązania stosunku pracy i stan taki obowiązywał w okresie od 8 stycznia 2009 r. do dnia 1 stycznia 2011r., kiedy to ubezpieczona nabyła prawo do emerytury. W związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. prawo do emerytury dla tej grupy ubezpieczonych zostało zachowane i co wymaga podkreślenia winno być respektowane poprzez wypłatę świadczenia. Zakwestionowana regulacja była niekonstytucyjna ex tunc, a zatem ubezpieczona zachowała prawo do wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska organu rentowego i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił jego apelację, jako bezzasadną, zaś na podstawie art. 108 § 1 zdanie 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S., jako przegrywającego sprawę, na rzecz ubezpieczonej, reprezentowanej przez adwokata, koszty zastępstwa procesowego przed sądem drugiej instancji. W oparciu o § 2 ust.

1 – 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity w Dz. U z 2013r., poz. 461) zasądzeniu podlegała kwota 120 złotych.

del. SSO Beata Górka SSA Barbara Białecka SSA Zofia Rybicka - Szkibiel